Bogár László: Ki zár ki kit?

2013 május 27. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása

Még nincs értékelve

Mérték

A német uralmi elitek diskurzusát egyre inkább a közelg? választások határozzák meg, és valószín?leg ennek tulajdonítható az is, hogy az egyre élesebb politikai játszmákban most megjelent a „magyarkártya” is.

A baloldali ellenzék vezére felvetette, amennyiben a magyar politikai vezetés, élén Orbán Viktorral, nem mutat

hajlandóságot arra, hogy stratégiai váltást hajtson végre, tehát szakítson az „európai alapértékekkel szembemen? magatartásával”, akkor akár kezdeményezni is lehet Magyarország kizárását az Európai Unióból.

A történet közvetlen el?zménye az, hogy egy portugál európai parlamenti képvisel? vezetésével m?köd? elemz?csoport súlyosan elmarasztaló véleményt fogalmazott meg Magyarország alkotmányos állapotát illet?en. Ám az sokat elárul a háttérben zajló folyamatokról, hogy amikor a magyar kormány összefoglalta válaszát, és abban jelezte, hogy a jelentés ténybeli tévedéseket tartalmaz, erre szó szerint az a válasz érkezett: „Ez lehet, hogy így van, de nem a tények számítanak, hanem azok értelmezése.”

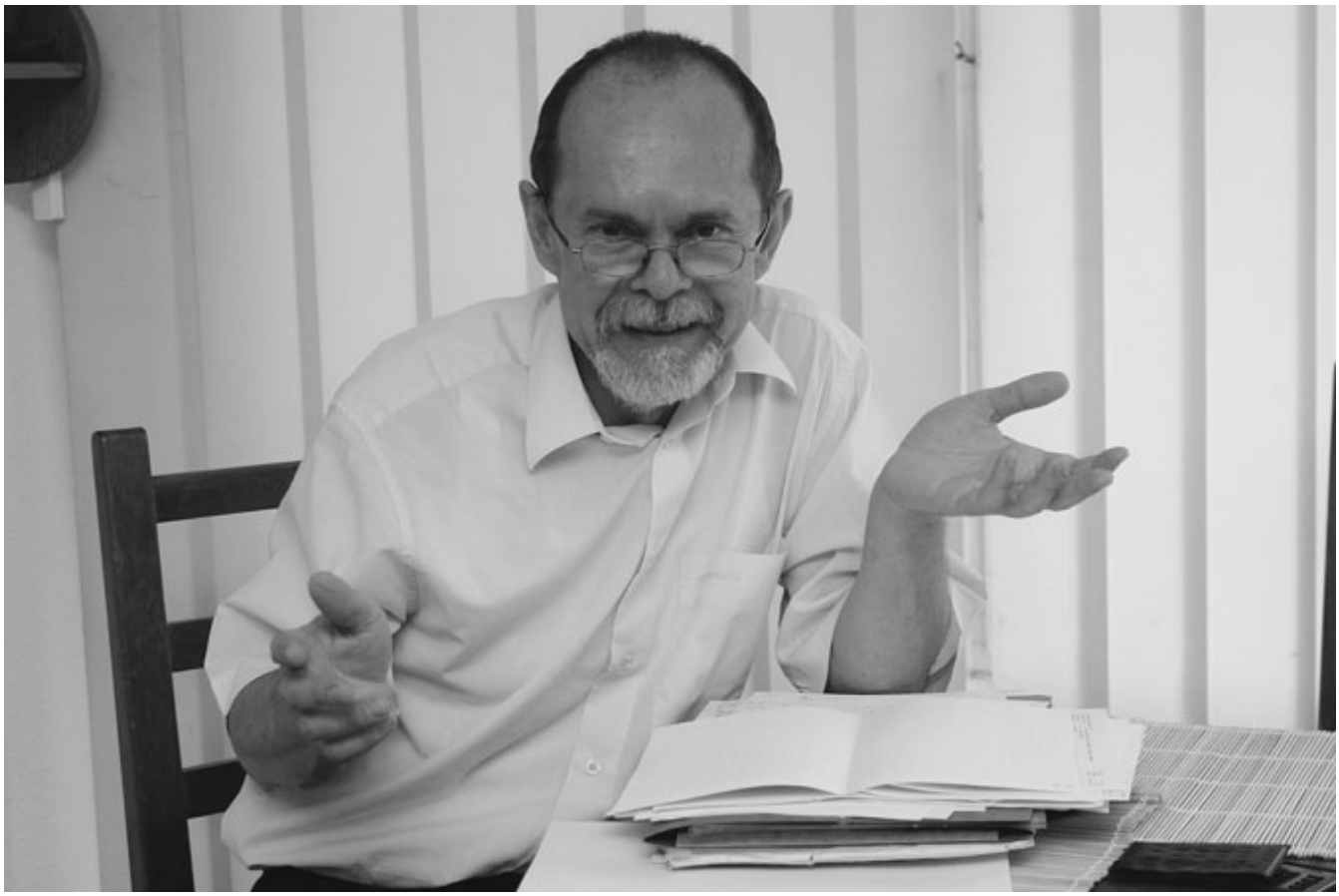

Nos, ez legalább tiszta beszéd, és ennek alapján érthetjük meg igazán, hogy mir?l is szól ez a történet. Nem árt jelezni egyébként, hogy az integráció több mint fél évszázados történetében nemcsak hogy nem volt példa egyetlen tagország kizárására sem, de a kérdés sem merült fel soha. Feltételezzük hát, hogy súlyos oka lehet annak, ha a kizárás lehet?sége most mégis belépett a diskurzustérbe. A dönt? kérdés, hogy a „magyarkártya” miért játszhat ilyen rendkívüli szerepet Európa vezet? országának belpolitikai beszédterében. Ennek a megértéséhez egy kicsit tágabb történelmi perspektívában kellene szemügyre venni a kérdést.

Bár sokat hivatkoznak rá Európa uralmi elitjei, de valójában soha nem volt nyílt és ?szinte párbeszéd arról, hogy mit is jelentenek ezek a bizonyos „európai értékek”. A helyzet olyan, mint a „politikailag korrekt” beszéd esetében. Bár sokan és sokszor hivatkoznak rá, soha senki nem tette fel azt a kézenfekv? kérdést, hogy ki is az „alanya” a politikailag korrekt beszédmódnak. Alapos okunk van ezért azt feltételezni, hogy amit így neveznek meg, az valójában egy globális véleményhatalmi diktatúra megnyilvánulása. Azért diktatúra, mert az alanyát senki nem választja, és senki nem ellen?rzi, nem is teheti, hiszen mint tudjuk, ? nincs, csupán az összeesküvés-gyártásra és a gy?löletbeszédre hajlamos „széls?ségesek” torz fantáziájában.

Miért tartja a globális véleményhatalom ennyire veszélyesnek mindazt, ami Magyarországon történik? Ha erre a kérdésre valóban megalapozott választ szeretnénk adni, akkor a magyarság és a Nyugat kapcsolati rendszerének több mint ezeréves történetét egészében kellene áttekintenünk. A kezdet elég brutális volt, hisz a Nyugat az éppen hogy csak kialakuló történelmi Magyarország megsemmisítésére törekedett, amikor soha nem látott méret? hadászati összpontosítással tört ellenünk 907-ben. „Ugros eliminados esse” fogalmazta meg a pápa és a német–római császár közös dekrétuma. Aligha véletlen, hogy ez a pozsonyi csatának nevezett konfliktus a legutóbbi évekig tabu volt. Pedig mellesleg történelmünk azon kevés igazán nagy jelent?ség? és gy?ztes csatáinak

egyike volt, amely méltán lehetne nemzeti ünnepünk. Arról már nem is beszélve, hogy maga Árpád fejedelem is itt halt h?si halált. A pozsonyi csatát azért törölték emlékezetünkb?l, és azért hamisítják meg azóta is egész történelmünket, mert „politikailag nem korrekt” a konfliktus valódi lényegét felszínre hozni.

A háború ugyanis nem a vér és a fegyver, ezek csupán látványos díszletek, amelyek éppen a lényeg elfedésére szolgálnak. A lényeg mindig egy alapvet? létszervez?dési kérdés. Egyszer?en arról volt szó, hogy a magyarság létszervez?dési logikája már akkor is alapvet?en szemben állt – fogalmazzunk az újszövetségi történet logikájával így: – az „elkufárosodott” Nyugatéval. A Nyugat urai azért akarták teljes felszámolásunkat, mert tükröt tartottunk eléjük, és módfelett kellemetlen volt ebbe a tükörbe belepillantaniuk.

Jean Baudrillard francia filozófus írja, hogy a spanyol konkvisztádor azt állítja, azért olyan kegyetlen az indiánnal, mert az pogány, és ? keresztény hitre akarja téríteni, ám ez hazugság. Az igazság az, hogy a konkvisztádor azért irtja az indiánt, mert a napnál is világosabb számára, hogy az indián ugyan formálisan nem keresztény, de létszervez?dési logikája és az erre épül? létberendezkedése szakrális értelemben sokkal keresztényibb, mint a már deszakrális pusztítás silány eszközeként „üzemeltetett” konkvisztádoré. Aki ugyan magasba emeli a keresztet, de a lelke mélyén tudja, hogy valójában ez már csak egy ócska ürügy a számára. És ez az a súlyos „kognitív disszonancia”, amit a konkvisztádor nem tud elviselni, eszel?s dühével ezért támad tehát az indiánra. A Nyugat az elmúlt évezredben folyamatosan igyekezett alávetni és kifosztani minket, de mindezt úgy akarta, hogy közben a spirituális segít?nk és támogatónk hamis pózában tetszelgett, aki a „civilizáció áldásait” hozza el az egyébként erre érdemtelen „bennszülötteknek”. Mindez a jelek szerint ma sincs másként. A Nyugat uralmi struktúrái ma is „eliminálni” akarnak minket, ám korlátoltságuk és elbizakodottságuk közepette nem érzékelik, hogy mi, magyarok csupán megjelenít?i vagyunk azoknak a spirituális energiáknak – és az ezek által kiváltott tektonikus változásoknak –, amelyeknek a célkeresztjében pontosan az a megnevezhetetlen „pusztító világer?” áll, amely a Nyugat „elkufárosodását” okozta és okozza.

Bogár László - magyarhirlap.hu

Ajánló